

ХАРЛАН ЕЛИСЪН ЕРОТОФОБИЯ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

— Всичко започна още от майка ми — с отвращение подхвана Найт Клайзър.

Защо изобщо трябваше да си спомня тези гадости?! Не беше ли достатъчно, че е на посещение при психиатър, че лежи на яркозелена кушетка, че страда от естествената за всеки мъж стеснителност, ами трябва и да разказва за всички тези мръсотии на лекар жена, пък и да започва разказа си със своята майка...

— А вие често ли... тъ... сам със себе си? — попита доктор Фелиция Бремер, випускник на Шпицбергеновия институт по психология.

— Това изобщо не ми е нужно, ето къде е цялата работа. — У него пак се появи онази отвратителна болка в мозъка, точно под дясното око. Пръстите на лявата му ръка забарабаниха своя живот, независимо от нежеланието му.

— Хайде пак да се върнем към вашия разказ — подкани доктор Бремер. — Не съм сигурна, че разбрах всичко.

— Добре. Ето например... — той се опита да се изправи от кушетката, но тя внимателно сложи дланта си върху гърдите му. — Вие сте известен специалист по проблеми като моя... Да ги наречем сексуални. Нали така? И за да се видим, аз си купувам билет за самолета от Торонто за Чикаго. В самолета има две приятни момичета, стюардеси. Едната, Криси, фамилията ѝ не помня, веднага започна да ми предлага разни възглавнички, разни вкусотии, а нейната колежка, Лора Ли, ми носи огромна чаша шампанско. Само на мен, на никой друг! А после, навеждайки се към моята седалка, уж да ми поднесе чашата, едната ме ухапа за ухото. След десетина минути двете се караха за мен в кухненския бокс, докато пътниците натискаха ли, натискаха бутоните без никакъв резултат...

Подир малко мадамите се появиха, за да ме питат какъв бифтек предпочитам, алангле или припечен, и ми предложиха сладкиши. Получи се много неловко...

Целият полет продължи в този дух. Гаджетата бяха готови да се удушат една друга с маркучите на кислородните апарати само за да се разберат коя ще остане при мен в Чикаго. Молех се да се измъкна жив от този проклет самолет.

Самолетът значи каца, стюардесите не са обслужили никого, а пътниците, разбира се, копнеят да ме ликвидират. Но ако нямаше едно

„но“ — всички пътнически вече ме харесваха. Ясно, без борба не можех да се спусна по стълбището. Спаси ме едно малко негърче, което летеше с майка си и през целия път ми намигаше. То опика и седалката си, и цялата пътека... Докато те посипваха инвентара с мляно кафе да не вони, аз тихичко се измъкнах.

Доктор Бремер поклати глава.

— Направо ужасно!

— Ужасно ли? Това си е направо кошмарно! Ще ви призная — живея в постоянен страх, че някога някоя ще се влюби в мен до смърт.

— Е, може би мъничко драматизирате нещата...

— Ама какво правите, докторе?

— Нищо, господин Клайзър, абсолютно нищо. Опитайте се да се съсредоточите върху собствените си проблеми.

— Да се съсредоточа ли? Вие се шегувате, аз и без това не мисля за нищо друго. Добре е поне, че си вадя хляба с рисуване на карикатури, можеш да ги изпращаш по пощата. Ако трябваше да излизам по улиците, да се смесвам с тълпата, щяха да ме разкъсат след само десет минути!

— Не, все пак си мисля, че мъничко преувеличавате.

— Да, на вас ви е лесно, не сте били в моето положение, но аз съм все така, откак се помня. Винаги бях най-страхотния в класа, винаги пръв ме канеха на танц, винаги съм бил капитан на бейзболния отбор, защото участието ми носеше победи, а учителките изобщо не се интересуваха от знанията им, те се интересуваха от тялото ми...

— В колежа ли? — поиска да уточни доктор Бремер.

— Глупости, още в детската градина! Не знам друг случай да придърпат момче в четвърти клас в женската съблекалня, да му изуят гащите и да го изнасят... Не го разбирате, дявол да го вземе! Някой ден ще ме заобичат... до смърт!

Гласът на Нйт прозвуча рязко, тревожно и доктор Бремер се опита да го успокои.

— Когато човек се страхува, че постоянно го следят, че искат да го обидят или дори да го убият — в много редки случаи, тогава всичко е ясно — типична параноя! Среща се на всяка крачка, особено в наше време. Но това, което ми разказвате, е точно обратното. Никога не съм го чувала и дори не знам как да го определя.

Нйт уморено притвори клепачи.

— Аз също.

— Може би е еротофобия. Страх да бъдеш обичан — продължи доктор Бремер.

— Страхотно! Дори измислихте думата. И какво ме грее това? Вълнува ме сексът, а не вашата терминология.

— Господин Клайзер — доктор Бремер се опита да смекчи нещата, — резултатите едва ли ще дойдат мигновено, трябва да поработим заедно...

— Заедно ли?! Господи, какво ми трябваше да идвам тук и да се въргалям във вашето легло!

— Моля ви, по-спокойно.

— А вие какво правите всъщност?

— Нищо особено.

— Разкопчавате блузката си, чувам шумоленето на тъканта. Тези звуци ги познавам отдавна.

Найт избута психиатърката и се изправи на леглото. Доктор Бремер беше почти разголена. Казано иначе, без да му даде да се опомни, беше успяла да смъкне престилката си, миниполата, сутиена, чорапогащника... Ясно, тя искаше нещо. При това го искаше съвсем професионално!

Обзет от ужас, Найт скочи от кушетката и навличайки дрехите си, хукна към вратата. Доктор Бремер се метна отгоре му, събори го на килима, разбутвайки цялата купчина списания „Модерна психология“ и други хартии...

— Господи! — изкрещя Найт, треперещ от страх.

— Прости ми, прости ми, миличък — мърмореше доктор Бремер.

Найт се метна да бяга, но тя мигом го сграбчи за глезена.

— Моля те, моля те, вземи ме със себе си. Прави с мен каквото искаш, ползвай ме цялостно, нагрубявай ме, бий ме, но аз те обичам! Обичам те! Отчаяно, безнадеждно, убийствено!

— Боже Господи! — повтаряше Найт, опитвайки се да запази равновесие. Но в този момент вратата се отплесна и го събори върху психиатърката.

— Точно така! Измъчвай ме, бий ме... Никога не съм знаела какво означава да се обича такъв мъж! Вземи от мен всичко, прави всичко, написано в „Наръчник по секса“, о, да, да,!

В този момент през отворената врата влезе сестрата — пищна жена на около петдесет, която вече беше виждала Найт в приемната. При вида на падналите двама очите ѝ се разшириха, опита се да ги раздели, но само след секунди нейната изненада премина в порив и тя се присъедини към доктор Бремер.

Найт използва пререканието между двете, успя да се измъкне и хукна като гонен от зверове.

* * *

Найт дотича до асансьора и вече беше в безопасност, преди жените да успеят да се изправят. Найт Клайзър знаеше отлично, че съдбата не щади мудните.

Докато тичаше към „Мичиган авеню“, чу викове, огледа се и видя доктор Бремер и нейния пищен бюст да висят от осемнайсетия етаж. Едва успя да дешифрира воплите ѝ:

— Ако ме напуснеш, слагам си край!!

— Все пак хубаво е, че понякога хората имат право на избор — помисли си той и продължи нататък.

Нямаше къде да се скрие. Нямаше дори хотелска стая, защото от летището бе отишъл направо в клиниката. За пръв път от шест години се намираще за повече от два часа извън спасителните стени на своя дом-крепост в Торонто. Неистово му се искаше да удари едно питие, а силите на ада го изкушаваха със сладкото видение на един омлет със сирене.

Неоновата реклама на „Будвайзер“ и тъмната тежка врата говореха сами за себе си и Найт предпазливо надникна вътре. Царство на спокойствието в самия център на тайфуна. Беше в онзи кратък час, когато алкохолиците все още не са изпълзели да цапардосат по чашка-две за кураж и го няма постоянното присъствие около бар-плота...

Найт се вмъкна в едно полутъмно сепаре, духна горящата свещ и зачака сервитьор с тайната надежда, че няма да е жена.

Обаде дойде жена. Дрехите ѝ подсказваха всякаква липса на вкус. Прикрил лице с длани, Найт поръча три двойни уискита, ако може без вода, без лед и дори без чаша — ей така, направо в шепата.

Тя го гледа подозрително дълго и тъкмо отвори уста да каже: „Защо ми се струва, че ние отнякъде се...“, той изрева:

— Дрън-дрън! Току-що излизам от пандиза! Осемнайсет години зад решетките. Изнасих, убих и изядох едно момченце! Не, май първо го изядох, пък после го изнасих...

Оная духна като вихрогон, а уискито донесе бармана. После непрекъснато се навърташе около сепарето, уж да бърше праха, като му донасяше поредните дози.

Това продължи около четири часа, докато главата му се въртна, и дори си позволи да подхване боязлив разговор с едно дребно човече, което от самото начало го следеше с малките си влажни очички. Найт се оплака за бедите си, а онзи започна да му предлага какви ли не неосъществими планове за спасение от въпросните бедни.

— Знаеш ли, ти си готин — каза онзи, — затуй реших да те изцера. Аз си падам малко психиатър и съм прочел по тия въпроси цели кашони с книги: Фром, Фройд, Бетелхаймер и кого ли още не. Затова чуй какво ще ти кажа. Всеки човек се състои от мъжко и женско начало. Чактисваш ли за какво намеквам? Струва ми се, че твоето женско начало се опитва да се самоутвърждава. Никога ли не ти се е приисквало да правиш туй-онуй с мъж?

И тогава Найт усети длан, която пълзи нагоре по бедрото му. Не, това не можеше да бъде — никаква човешка ръка не би могла да се пресегне през цяло сепаре! Найт изстена и погледна под масата...

Там на четири крака пълзеше сервитьорката.

Найт се изнесе като насапунисана мълния и не се спря, докато не се озова в многолюден район. И когато се огледа, разбра, че е загазил. Стърчеше на „Стейт стрийт“ точно когато жените излизаха от шикарните клубове.

Преследваха го петнайсет пресечки и Найт успя да се отърве от последните две — негърка в умопомрачително палто от естествена кожа и петдесетгодишна матрона, която се опитваше да използва своето палто като ласо — едва когато хлътна в мазетата на някакъв строеж. Още дълго чуваше отчаяните им вопли.

Когато видя мотел на ъгъла на „Шор Драйв“ и „Охайо“, той се зъгна плътно в онова, което беше останало от дрехите му. Провери за портфейла си — слава богу, не беше паднал, когато онези скаутки разкъсаха сакото му.

Щом хлътна в мотела и усети някаква временна безопасност, Найт нае стая. Администраторът, млад мърморко с белоснежна риза, белоснежна вратовръзка и белоснежнo лице, огледа Найт с нескрита симпатия и му предложи ключа на апартамента за младоженци. Самотен, откъснат от привичния ритъм на живота, Найт настоя за своя избор и се качи с асансьора нагоре, оставяйки белоснежния администратор в силна възбуда.

Стаята беше малка и спокойна. Найт спусна щорите, заключи вратата, подпря дръжката на бравата със стол и тежко се отпусна на леглото. Тъкмо се поуспокои, стомахът го заболя. Бързо се съблече и влезе да си вземе душ.

Докато се насапунисваше, размишляваше. Насапунената глава е склонна към размишления. Докато беше в Торонто, някак връзваше двата края. Въпреки мрачните условия, живуркаше сносно. Но сега вече бе станало ясно: трябва да се сложи край на това нерадостно съществуване, което с всяка година става по-непоносимо. На двайсет и седем години бе останал без надежди. И тази безнадеждност го преследваше откак се бе усетил мъж.

Като чу за доктор Бремер, се разколеба — жена е все пак! Но отчаянието притъпи бдителността му и уговори посещение. И сега какво — сега едно нищо! Поначало пътуването до Чикаго се оказа едно тъпанарско хрумване. Сега накъде? Как да се измъкне от вражеската територия с възможно най-малко загуби?

Найт реши да се огледа в огледалото.

Видя голото си тяло.

Фигурата му наистина е готина.

И лицето му е красиво... дори може да се каже някак... неотразимо.

Докато се оглеждаше, отражението започна да потреперва и да се замрежва. Косите му станаха дълги, изплува сочен бюст, космите по краката изчезнаха... Направо пред очите му всичко се промени до неузнаваемост... Сега пред него стоеше най-красивата жена, която някога беше виждал.

В съзнанието му се стрелнаха думите на малкото човече от бара, но веднага избледняха от преклонение пред съществуването в огледалото.

Той протегна ръка, но тя се дръпна.

— Не протягай лапа! — отсече съществуването.

— Но аз те обичам, наистина те обичам!

— Аз съм порядъчно момиче — рече отражението.

— Но аз искам не само тялото ти — в гласа му се доловиха нотки на молба. — Искам да те обичам и да живея с теб цял живот. Ще направя хубав дом за двама ни. Цял живот съм чакал точно теб!

— Е, можем да си приказваме. Но да не си ме докоснал с ръка!

— Разбира се! — обеща Найт. — За нищо на света!

И живяха дълго и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.